

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 1T/81/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519010231
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivan Pavlovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2020:3519010231.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudcom JUDr. Ivanom Pavlovičom, v trestnej veci obžalovaného V. Z., I.. XX.XX.XXXX O. W. Y., G.. Č.. O. O. O. O. Ú. I. O. N. O. F. Ú. I. O. G. T. M. R., trestne stíhaného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len „Trestný zákon“) na hlavnom pojednávaní konanom v Novom Meste nad Váhom dňa 31. januára 2020 t a k t o

rozhodol:

Obžalovaný: V. Z., I.. XX.XX.XXXX O. W. Y.,
G. Z. W. Y., G.. Č.. O. O. N. O. O. Ú. I. O. O. F. Ú. I. O. G. T. M. R.,

je vinný, že

dňa 19.02.2019 v čase približne o 20:00 h v W. Y. na prízemí žltého chátrajúceho domu bez popisného čísla zapísaného na parcele registra „H.“ č. XXX (bývalá kováčska dielňa) fyzicky a slovne napadol poškodeného B. X.K., I.. XX.XX.XXXX, ktorý v čase skutku mal 64 rokov, so slovami „daj mi peniaze, lebo ťa zabijem“, potom chytil poškodeného pod krk a začal ho škrtiť, pričom opätovne pod hrozbou zabitia pýtal od poškodeného peniaze, následne hodil poškodeného na stôl s cirkulárom, potom na zem, kde ho prehľadal a z pravého vrečka bundy mu odcudzil dva mobilné telefóny, prvý mobilný telefón značky Samsung, model GT-E1200R bielej farby, R.:XXXXXXXXXXXXXXXXX, so SIM kartou operátora 4-KA a zelenou nálepkou na zadnom kryte a druhý mobilný telefón značky Maxcom, model MM462BB, čiernostriebornej farby, R.:XXXXXXXXXXXXXXXXX, so SIM kartou operátora 4-KA a nálepkou na zadnom kryte, následne obžalovaný z miesta činu odišiel, pričom sa uvedeného konania dopustil napriek tomu, že Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 2T/116/86-55 zo dňa 06.03.1986 s právoplatnosťou dňa 22.03.1986 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní päť rokov a šesť mesiacov so zaradením na jeho výkon do II. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonával v období od 06.12.1985 do 04.01.1990, kedy bol prepustený na slobodu, a tiež Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 4T/206/90-288 zo dňa 03.10.1990 s právoplatnosťou dňa 06.12.1990, ktorým bol odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku a iné, na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere osem a pol roka, na ktorého výkon bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonával v období od 12.04.1990 do 12.10.1998, kedy bol prepustený na slobodu,

t e d a

- proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku, hoci už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody,

č í m s p á c h a l

- zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v spojení s § 47 ods. 2 Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 47 ods. 2 Trestného zákona a s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 25 /dvadsaťpäť/ rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného z a r a ď u j e pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému u k l a ď a ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

Proti obžalovanému je vedené trestné konanie na tunajšom súde pod sp. zn. 1T/81/2019 pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom obžalobe Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom Pv 129/19/3304 - 74 zo dňa 18.11.2019, ktorá bola doručená súdu dňa 18.11.2019.

Súd nariadil hlavné pojednávanie na deň 07.01.2020, 28.01.2020 a 31.01.2020, kedy vyhlásil súd tento odsudzujúci rozsudok. Na hlavnom pojednávaní bol vykonaný výsluch obžalovaného, poškodeného B. X., svedkov V. K. F. S. N., so súhlasom obžalovaného a prokurátora boli prečítané znalecké posudky, a to z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia č. 024/19 znalca W. W. B., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria č. 12/2019 znalkyne W. F. Ž. a z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých č. 34/2019 znalkyne X. W. F. V. Q.N. E. B., bola prečítaná zápisnica o obhliadke miesta činu, zápisnica o vydaní vecí, Rozsudok Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 2T/116/86 zo dňa 06.03.1986 a podstatný obsah pripojeného spisu, Rozsudok Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4T/206/90 zo dňa 03.10.1990 a podstatný obsah pripojeného spisu, zápisy z dychovej skúšky na alkohol obžalovaného a poškodeného, správy o povesti obžalovaného, odpis z registra trestov a výpis z ústrednej evidencie priestupkov, Centrálna evidencia správnych deliktov a priestupkov a Správa Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky zo dňa 15.01.2020.

Po otvorení hlavného pojednávania súd dopytom na obžalovaného a prokurátora zistil, že k dohode o vine a treste medzi obžalovaným a prokurátorom nedošlo.

Po prečítaní obžaloby, poučení obžalovaného o jeho právach a poučení obžalovaného o jeho právach a poučenia podľa § 257 Trestného poriadku a § 47 ods. 2 Trestného zákona obžalovaný uviedol, že nechce urobiť žiadne vyhlásenie.

Obžalovaný V. Z. na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať a uviedol, že sa drží svojej prvej výpovede. Na návrh prokurátora boli prečítané zápisnice o výpovedi obvineného V. Z. zo dňa 20.02.2019 a zo dňa 10.04.2019 z prípravného konania. Z obsahu prečítanej výpovede zo dňa 20.02.2019 vyplynulo, že žiadneho skutku sa nedopustil. Dňa 19.02.2019 v čase okolo 20:00 h v obci W. Y. sa stretol opakovane s B. X.. Tento bol pod vplyvom alkoholu, ako každý deň. Obžalovaný bol takisto opitý. Najskôr sa obaja stretli pri obchode a potom večer okolo 20:00 h pri dielni, kde B. býva. Obžalovaný prišiel k poškodenému do dielne, kde spoločne zotrvali krátky čas. Popili alkohol a rozprávali sa o telefónoch. Poškodený uviedol, že má zlý telefón, alebo niečo také. Obžalovaný mu na to odpovedal, že tu na stole má dva telefóny, jeden čierny a druhý taký biely a prečo nepoužíva tie. Potom obžalovaný ukázal poškodenému svoj telefón, ktorý kúpil asi minulý mesiac v záložni v I. W. I. O. za 35,- Eur. Potom sa Peter začal stavať, ale nakoľko bol opitý, tak sa mu to nedarilo a keď sa išiel von vymočiť, chcel si vziať telefóny do vaku, ale tie mu vypadli a následne spadol aj on a udrel si pravé rameno a odrel bradu. Obvinený teda telefóny vzal k sebe do vaku a pomohol Petrovi vyjsť von, kde Peter vykonal potrebu a na spiatočnej ceste do dielne sa Peter niekde zachytil a spadol na zem. Obžalovaný ho zdvihol a odprevadil ho do dielne, tam si vzal aj svoj telefón a zabudol, že vo vrecku má dva mobilné telefóny poškodeného. Po nejakej chvíli šiel poškodený opäť von močiť a asi tak po 15 minútach sa vrátil s policajtm. Poškodený im povedal, že mu obžalovaný mal vziať telefóny. Poškodeného neudrel, veď je to kamarát, pijú spolu, chodia po dedine atď. Žiadny konflikt medzi ním a poškodeným sa neodohral, poškodený je taký pomalší a je to kamarát. Oba telefóny sú poškodeného a tieto si dal do vrecka omylom. Ku zväzku kľúčov obžalovaný uviedol, že kľúče sú B. a boli zasunuté v bráne dielne kde B. prespával a ani nevie, ako sa mu dostali do vaku. Celé obvinenie sa nezakladá na pravde, B. nič neurobil.

Z obsahu prečítanej výpovede zo dňa 10.04.2019 vyplynulo, že žiadneho skutku sa nedopustil. Dňa 19.02.2019 v čase okolo 20:00 h v obci W. Y. sa stretol opakovane s B. X.. Tento bol pod vplyvom

alkoholu, tak ako aj obžalovaný. Najskôr sa obaja stretli pri obchode v dedine a potom večer okolo 20:00 h pri dielni, kde B. býva. Obžalovaný prišiel k poškodenému do dielne, mal otvorené a vo vnútri sedel B. a pil víno. Rozprávali sa o telefónoch. Poškodený uviedol, že má zlý telefón, alebo niečo také. Obžalovaný mu na to odpovedal, že tu na stole má dva telefóny, jeden čierny a druhý taký bledý. Potom obžalovaný ukázal poškodenému svoj telefón, ktorý kúpil asi minulý mesiac v záložni v I. W. I. O. za 35,- Eur. Potom sa B. začal stavať, ale nakoľko bol opitý, tak sa mu to nedarilo a keď sa išiel von vymočiť, chcel si vziať telefóny do vrecku, ale tie mu vypadli, potom spadol aj on a udrhel si asi pravé rameno a odrel bradu. Mal nekoordinované pohyby. Obžalovaný teda telefóny zobral a dal do vrecku. Potom pomohol B. vyjsť von, kde B. vykonal potrebu a na spätočnej ceste do dielne sa B. niekde zachytil a spadol na zem. Obžalovaný ho zdvihol a odprevadil ho do dielne, kde sa bavili. Nepostrehol, že má vo vrecku jeho telefóny. Po nejakej chvíli šiel poškodený opäť von močiť a asi tak po 15 minútach sa vrátil s policajtm. Poškodený im povedal, že mu obžalovaný mal vziať telefóny. Poškodeného neudrel, veď je to kamarát, pijú spolu, chodia po dedine atď. Telefóny vzal poškodenému omylom, nijako ho neudrel a ani neokradol. Žiadny konflikt medzi ním a poškodeným sa neodohral, poškodený je kamarát.

Z výpovede poškodeného B. X. na hlavnom pojednávaní dňa 07.01.2020 vyplynulo, že obžalovaného poznal už ako dieťa, potom sa odsťahoval a keď sa vrátil, tak ho opäť stretol. Poškodeného spolužiak - brat obžalovaného, ho vystríhal, že obžalovaný bol trestne stíhaný. Ale to nebral do úvahy, stále ho bral ako normálneho človeka, keď prišiel za ním si požičať jedno, dve eurá, tak mu ich poškodený požičal a keď mu ich nevrátil, tak poškodený na obžalovaného nenalieval. Ďalej poškodený pri výsluchu uviedol, že nikdy s obžalovaným nechodil do krčmy a viac menej sa stretávali na ulici. V inkriminovaný deň bol u známeho, ktorý chcel pomôcť s elektrickou inštaláciou, nakoľko je na to špecialista. Sedeli, dali si fľašu vína a išli ku poškodenému aj so svedkom K. a svedkyňou N.. Ako sa priblížili k inkriminovanému miestu - k dielni, poškodený videl ako obžalovaný odtiaľ utekal von smerom ku kostolu a ku krčme a na to sa svedkovia otočili a išli domov. V dielni bolo rozsvietené, brána bola otvorená a nikto tam nebol. Čudoval sa tomu, pretože on zamkol i zhasol. Obžalovaný sa potom vrátil, pýtal od poškodeného peniaze, začal ho škrtiť, aby mu dal peniaze, poškodený mu povedal, že peniaze nemá, obžalovaný ho hodil chrbtom na cirkulár, škrtil ho a potom ho hodil na zem, zobral mu, čo mal vo vreckách - peňaženku, dva mobilné telefóny, nechal ho tam ležať a ešte sa mu vyhrážal, že ak zavolá políciu, tak ho zabije. To mu zopakoval niekoľkokrát. Potom odišiel, ale nevedel kam. Následne išiel poškodený za známym - svedkom K., u ktorého bol pred tým kvôli elektrike, a povedal mu, aby mu zavolať políciu, pretože on nemá telefón. Zavolali políciu, policajná hliadka prišla a poškodeného zobrala pri dielni. Uvidel ako sa tam znova svietilo. Príslušníkom polície povedal, aby počkali, poškodený zatiaľ vošiel dovnútra a obžalovaný tam bol znova. To bolo tretíkrát, čo ho tam ten v deň našiel. Znovu sa mu začal vyhrážať, ale to nevedel, že policajné auto stojí za rohom. Keď prišli policajti dovnútra, ešte aj tým sa vyhrážal zabitím. Následne obžalovaného spacifikovali a odviezli na výsluch. Poškodený záverom svojej výpovede uviedol, že odvtedy má zhoršené chodenie a že to malo nepriaznivý vplyv na jeho psychické zdravie.

Z výpovede svedka V. K. na hlavnom pojednávaní dňa 07.01.2020 vyplynulo, že poškodený bol začiatkom roka navečer okolo 19:30 - 20:00 hod. u neho na návšteve a požiadal ho, aby ho odviezol domov (do dielne), kde poškodený býva. Svedok K. ho odprevadil spolu s jeho priateľkou svedkyňou S. N.. Rozlúčili sa asi 10 - 15 metrov od dielne, kde poškodený prebýva. Poškodený sa čudoval, že v dielni sa svieti, pretože keď odchádzal, tak vraj svetlo pozhasínal a dvere zamkol. Poškodenému povedal, aby sa zamkol a išiel spať. Keď poškodeného odprevádzali, tak nebol špinavý a ani nemal žiadne zranenia. Asi po hodine poškodený prišiel naspäť k svedkovi K., že bol napadnutý a aby mu požičal mobil, lebo si potreboval zavolať políciu. Videl, že poškodený bol zbitý, límce mal také neupravené a mal špinavú vetrovku. Uviedol, že ho videl zreteľne, pretože svietil.

Z výpovede svedkyne S. N. na hlavnom pojednávaní dňa 07.01.2020 vyplynulo, že v ten deň sa to stalo okolo 16:00 hod. Poškodený prišiel domov k jej priateľovi svedkovi K. riešiť niečo ohľadne elektriky. Poškodenému uvarila kávu, posedel tam a potom ho spolu so svedkom K. odprevadili asi 20 - 30 metrov od jeho dielne, kde prebýval. Uviedla, že po ceste išiel pomaličky, zle mu bolo. Keď s ním prišli k tej jeho dielni, tak poškodený sa čudoval, že sa tam svietilo, lebo že zhasol. Keď ho odprevádzali domov, tak sa jej zdalo, že niekto okolo jeho dielne pobežoval. Neskôr, asi o hodinu, sa poškodený vrátil domov k svedkovi K.. Zabúchal na dvere a ako vošiel dovnútra, tak prosil K., aby mu požičal mobil, pretože on prišiel o dva mobily a je dobitý. Potom zavolali políciu.

Z prečítaného znaleckého posudku znalca W. W. B. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, č. 024/2019 vyplynulo, že pri incidente, ku ktorému malo dôjsť vo večerných hodinách dňa 19.02.2019, poškodený utrpel pomliaždenie mäkkých tkanív tváre - nosa vpravo, s krvácaním pravej nosovej dierky a v oblasti záhlavia vpravo, pomliaždenie mäkkých tkanív pravej strany krku, pomliaždenie mäkkých tkanív pravého ramena, pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti

chrbta, pravej lopatky, išlo vo všetkých prípadoch o ľahšie formy pomliaždenia. V mechanizme vzniku zranenia sa mohlo uplatniť uchopenie rukou - prstami v oblasti krku poškodeného, pričom tlakovým pôsobením prstov na oblasť krku mohlo dôjsť k prejavom ľahkej formy pomliaždenia pravej strany krku, následne mohlo dôjsť k násilnému zhodeniu poškodeného na tvrdý, tupý, plošný predmet, pričom sa mohlo jednať o zem, prípadne nábytok - stôl, pričom došlo k prejavom ľahkej formy pomliaždenia pravej strany záhlavia, pravého ramena a pravej strany chrbta. Zranenie tváre - nosa, vzniklo tiež priamym pôsobením tvrdého, tupého predmetu, pričom sa mohlo jednať najskôr o úder, napr. otvorenou dlaňou do oblasti tváre a nosa, pri slabej intenzite vedeného úderu, prípadne pád pravou stranou tváre na tvrdú podložku, ale v tomto prípade by znalec predpokladal i povrchové zranenia na koži vo forme odreniny kože, ktoré sú pomerne typické pri páde na zem. Bodové hodnotenie zranení činí v peňažnom vyjadrení sumu 405,20 Eur.

Z prečítaného znaleckého posudku znalkyne W. F. Ž. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, č. 12/2019, vyplýva, že obžalovaný v čase spáchania trestného činu netrpel a ani v súčasnej dobe netrpí duševnou chorobou ani poruchou v zmysle psychotického ochorenia /choromyseľnosti/. Trpel a trpí disocálnou poruchou osobnosti a syndrómom závislosti od alkoholu. Disocálna porucha osobnosti sa prejavuje nezodpovednosťou a bezohľadnosťou voči spoločenským normám a pravidlám, pohotovosťou k agresívnemu konaniu, zvažovaním viny za svoje problémové konanie na iných, chýbaním empatie, neschopnosťou poučiť sa z trestu. Požitie alkoholu zosilňuje disocálne prejavy. Duševný stav obžalovaného je možné ovplyvniť liečbou. V čase skutku vedel rozpoznať protiprávnosť a nebezpečnosť činu. K posudzovanému konaniu došlo v období, kedy nepracoval a voľný čas trávil v pohostinstve. V inkriminovaný deň po odchode partnerky do práce obžalovaný odchádza do pohostinstva, kde strávil celé popoludnie popíjaním alkoholu. Z popisu ďalších okolností je zrejmé, že bol v situácii dobre zorientovaný, prostredie dielne poznal, svoje konanie prispôboval meniacim sa okolnostiam. Jedná sa o veľmi jednoduchú až primitívnu osobu, no jeho právne povedomie aj intelekt sú dostatočné k uvedomeniu si protiprávnosti vlastného konania, t.j. ovládacie schopnosti a rozpoznávacíe schopnosti v čase trestného činu neboli forenzne významne narušené. Pod vplyvom alkoholu je dráždivý a dá sa ľahko vyprovokovať k agresívnemu konaniu. S účinkom alkoholu na svoju psychiku a konanie má opakovanú skúsenosť z minulosti, t. j. je si vedomý, že pod vplyvom alkoholu má sklony k agresívnemu a protiprávnemu konaniu. Kvôli jazde pod vplyvom alkoholu mu bol odobratý vodičský preukaz a alkohol sa podieľal aj na minulých trestných skutkoch. Pod vplyvom alkoholu je nebezpečný pre spoločnosť v tom zmysle, že je prítomné riziko opakovania obdobnej trestnej činnosti, pre ktorú je v súčasnosti trestne stíhaný. Zo spoločensky preventívnych i zo zdravotných dôvodov je opodstatnené obvinenému uložiť ochranné protialkoholické liečenie. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný necíti potrebu vyhľadať odbornú pomoc, nedodržiava termíny zdravotných kontrol, na ambulanciu praktického lekára chodíva i pod vplyvom alkoholu, vo voľnom čase uprednostňuje popíjanie alkoholu v pohostinstve, v pití alkoholu pokračoval i napriek pribúdajúcim problémom, znalkyňa odporúča uložiť ústavnú formu odvykacieho liečenia.

Z prečítaného psychologického znaleckého posudku znalkyne W. V. Q. E., B. z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, č. 34/2019, vyplýva, že externou motiváciou obžalovaného k páchaní predmetného trestného činu a páchaní trestnej činnosti je zabezpečenie si financií a sociálneho prežitia (rýchlym a ne/priamym spôsobom). Vnútorým podnetom obžalovaného je stav nedostatku, životnej tiesne a emočnej frustrácie pri prekážkach. Alkohol obžalovaného stimuluje a odbúrava jeho racionálnu kontrolu nad situáciou, pôsobí ako katalyzátor trestnej činnosti. Obžalovaný primárne nevykazuje známky agresivity a otvorenej agresie, je však popudlivý a ľahko drážditeľný, čo u neho v stave opitosti dominuje, a vtedy je schopný agresívnejšieho konania, taktiež i v strese. V čase opitosti je u neho agresivita mierne vystupňovaná, zábrany má uvoľnené, sebaregulačnú funkciu má habituálne oslabenú a málo rozvinutú. U obžalovaného nebola zistená vo vnímaní a interpretovaní súvislostí a udalostí tendencia konfabulátorne ich spracovať, t.j. zamieňať detail za celok. Vedomé klamstvo za účelom popierania skutku je však možné ako tendencia obžalovaného vyvinúť sa. Vlastné násilie voči poškodenému popiera od počiatku a ucelene prejavuje k nemu účelovú družnosť. Nie je z psychologického hľadiska dôvodné predpokladať v stave jeho triezvosti gradáciu trestnej činnosti. Vplyvom opitosti však vysoko pravdepodobne bude dochádzať k recidívam trestnej činnosti a degradácii osobnosti, ktorá spôsobí nárast straty sociálnych a racionálnych zábran, a teda i gradáciu rozsahu a frekvencie trestnej činnosti. Kriminogénne správanie obžalovaného je vzhľadom na jeho štruktúru stavom relatívne trvalým, vývinovo viac-menej stabilizovaným, ale psychosociálne neukončeným. Nádej na parciálnu zmenu obvineného je možná trestom odňatia slobody do 25 rokov za predpokladu jeho externej stimulácie počas výkonu trestu odňatia slobody a internej i vzťahovej podpory pre udržiavanie životnej perspektívy.

Zo zápisnice o vydaní věci zo dňa 20.02.2019 vyplýva, že obžalovaný dobrovoľne vydal 1 ks mobilného telefónu zn. Samsung, bielej farby, mod. GT-E1200R, R.: XXXXXXXXXXXXXXXX, so SIM kartou 4-KA, s poškodeným displejom a so zelenou nálepkou na zadnom kryte nezisteného tel. čísla, a 1 ks mobilného telefónu zn. Maxcom mod. MM462BB, čiernostriebornej farby R.: XXXXXXXXXXXXXXXX, so SIM kartou 4-KA s nálepkou na zadnom kryte nezisteného telefónneho čísla a zväzok dvoch kľúčov s fialovou plastovou kľúčenkou.

Z Rozsudku Okresného súdu v G. č. k. 2T/116/86-55 zo dňa 06.03.1986, s právoplatnosťou dňa 22.03.1986, vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku na tom skutkovom základe, že dňa 05.12.1985 na M. G. vo verejných WC pri závodnej jedálni N..B.. H. asi o 18.00 hod. s doposiaľ nezisteným mužom bezdôvodne zbili V. W. tak, že tento utrpel otras mozgu prvého stupňa, pohmoždenie pravého dolného hrudníka a pohmoždenie pravého stehna a pohmoždenie oboch rúk, na ktoré zranenie sa liečil a bol PN 14 dní, pritom mu obž. Z. stiahol násilne z ruky hodinky zn. Prim v hodnote 100,- Kčs, ktoré si ponechal a nezistený muž mu odcudzil z kabáta peňaženku s obnosom 180,- Kčs, a zo bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní päť rokov a šesť mesiacov so zaradením na jeho výkon do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Z Rozsudku Okresného súdu v G. č. k. 4T/206/90-288 zo dňa 03.10.1990, s právoplatnosťou dňa 06.12.1990, vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku v bode 2 rozsudku a iné (v bode 1 pre trestný čin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 222 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. a v bode 5 pre trestný čin poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 257 ods. 1 Tr. zák. č. 175/90 Zb. a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák.), ktorého sa dopustil v bode 2 rozsudku na tom skutkovom základe, že obžalovaný V. Z. F. W. V. W. v nočných hodinách dňa 01.04.1990 O. Y. Y. M. O. G. prišli ku skupine tam sediacich mladých ľudí, začali fackať B. K., V. O. F. O. G., pričom od nich pýtali peniaze, potom ich dali nastúpiť do radu, opätovne ich fackali a zobrali B. K. 40,- Kčs v hotovosti, riflovú bundu v hodnote 800,- Kčs, V. O. 70,- Kčs a O. G. 20,- Kčs; obžalovaný V. Z. Á. sa tohto skutku dopustil napriek tomu, že bol Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 06.03.1986 sp. zn. 2T/116/86 odsúdený pre spolupáchateľstvo trestného činu lúpeže podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 5 a pol roka, so zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny, z výkonu ktorého bol prepustený v januári 1990 na základe amnestie prezidenta republiky z 01.01.1990 a za to bol odsúdený ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. č. 175/1990 Zb. na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a šesť mesiacov, na ktorého výkon bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Správou Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky zo dňa 15.01.2020 je preukázané, že obžalovaný vyššie uvedené tresty vykonal. V prvom prípade sčasti, pričom výkon zvyšku tohto trestu mu bol odpustený amnestiou prezidenta zo dňa 01.01.1990, vykonával ho od 06.12.1985 do 04.01.1990, kedy bol prepustený na slobodu. V druhom prípade trest odňatia slobody vykonal celý a vykonával ho od 12.04.1990 do 12.10.1998, kedy bol prepustený na slobodu. Ďalej zo správy vyplýva, že obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/362/1998 v trvaní 1 rok od 09.12.1998 do 29.12.1999, v trestnej veci Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/31/2002 v trvaní 4 roky od 12.11.2001 do 12.11.2005, v trestnej veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/76/2007 v trvaní 6 mesiacov od 28.01.2008 do 28.07.2008 a v trestnej veci Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/155/2010 v trvaní 12 mesiacov od 03.01.2011 do 03.01.2012.

Z odpisu z registra trestov zo dňa 03.01.2020 vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ jedenásťkrát súdne trestaný, prevažne za majetkovú, ale i za násilnú trestnú činnosť. Naposledy bol odsúdený pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 28.01.2019, sp. zn. 15T/125/2018, právoplatný dňa 28.01.2019, pre skutok zo dňa 18.07.2018 spáchaný v Podolí na podmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so skúšobnou dobou 2 roky do 28.01.2021 s povinnosťou nahradiť škodu poškodenej.

Z výpisu z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov zo dňa 24.01.2020 vyplýva, že obžalovaný sa dopustil 3 priestupkov. Za drobnú krádež 5 ks voľne položených joklov zo dňa 24.01.2019 mu bola uložená pokuta 30,- Eur v blokovom konaní, ktorú nezaplatil na mieste, za neuposlušnosť výzvy verejného činiteľa zo dňa 11.08.2015 mu bola uložená bloková pokuta 30,- Eur, ktorú nezaplatil

na mieste a za dopravný priestupok zo dňa 23.09.2016 mu bola uložená bloková pokuta 20,- Eur, ktorú na mieste nezaplatil.

Na hlavnom pojednávaní boli vykonané ďalšie dôkazy vzťahujúce sa na osobu obžalovaného a predmetnú vec ako to vyplýva z jednotlivých zápisníc z hlavného pojednávania.

Podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že

a) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a

b) nie je nádej, že by páchateľa bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchateľa za dokonaný trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, ublíženia na zdraví podľa § 155, nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2, 3 alebo 4, obchodovania s ľuďmi podľa § 179, zverenia dieťaťa do moci iného podľa § 180 ods. 2 alebo 3 alebo podľa § 181, brania rukojemníka podľa § 185, zavlčenia do cudziny podľa § 187, lúpeže podľa § 188, vydierania podľa § 189 ods. 2, 3 alebo 4, hrubého nátlaku podľa § 190 alebo § 191 ods. 2, 3 alebo 4, znásilnenia podľa § 199, sexuálneho násillia podľa § 200, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, 3 alebo 4, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, všeobecného ohrozenia podľa § 284, ohrozenia bezpečnosti vzdušného dopravného prostriedku a lode podľa § 291, zavlčenia vzdušného dopravného prostriedku do cudziny podľa § 293, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297, teroru podľa § 313 alebo § 314, násillného prekročenia štátnej hranice podľa § 354 ods. 2, 3 alebo 4, prevádzčstva podľa § 355 ods. 3, 4 alebo 5, výroby detskej pornografie podľa § 368, genocidia podľa § 418, teroristického útoku podľa § 419, niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419b, financovania terorizmu podľa § 419c, cestovania na účel terorizmu podľa § 419d alebo neľudskosti podľa § 425, ktorý už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písm. a) a b); inak mu uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súď však nemôže takému páchateľovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov.

Podľa § 122 ods. 7 Trestného zákona trestný čin je spáchaný násillím, ak páchateľ použije na jeho spáchanie fyzické násillie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchateľ uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou, alebo ak páchateľ použil násillie proti veci iného.

Podľa § 127 ods. 3 Trestného zákona, sa osobou vyššieho veku sa na účely Trestného zákona rozumie osoba staršia ako šesťdesiat rokov.

Podľa § 128 ods. 7 Trestného zákona, potrestaným sa rozumie ten odsúdený, ktorý celkom alebo sčasti vykonal súdom uložený trest. To neplatí, ak je odsúdenie zahladené.

Podľa § 130 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vecou sa na účely Trestného zákona rozumie hnutelná vec alebo nehnuteľná vec, byt alebo nebytový priestor, zviera, ak z jednotlivých ustanovení Trestného zákona nevyplýva niečo iné.

Podľa § 130 ods. 4 Trestného zákona prisvojením veci sa na účely Trestného zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnene, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou.

Podľa § 139 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, sa chránenou osobou rozumie osoba vyššieho veku.

Podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, kto proti inému použije násillie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri až osem rokov. (2) Odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe.

Podľa § 437 ods. 5 Trestného zákona, sa ustanovenie § 47 ods. 2 vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ak osoba spáчала ďalší trestný čin uvedený v § 47 ods. 2 po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

Podľa Článku II ods. 2 písm. a) 2 Rozhodnutia prezidenta Československej socialistickej republiky ROZ01/90 Zb. o amnestii z 1. januára 1990, z ostatných trestov odňatia slobody alebo ich zvyšok, ktoré boli alebo budú právoplatne uložené za trestné činy spáchané pred dňom tohto rozhodnutia, sa odpúšťa z trestov uložených za úmyselné trestné činy jednu tretinu, najmenej však dva roky.

Podľa Článku III Rozhodnutia prezidenta Československej socialistickej republiky ROZ01/90 Zb. o amnestii z 1. januára 1990, tresty odňatia slobody, ktoré boli právoplatne uložené za trestné činy

spáchané predom dňom tohto rozhodnutia, pri ktorých horná hranica trestu odňatia slobody neprevyšuje jeden rok, odpúšťa s účinkom, že sa na páchatela hľadí dňom tohto rozhodnutia, ako by nebol odsúdený. K výroku o vine

Na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní bola vina obžalovaného preukázaná riadne a náležite, a to v rozsahu nevyhnutnom na zákonné rozhodnutie. Po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti je preukázaný skutkový stav veci ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku, aj napriek skutočnosti, že obžalovaný vinu popiera, ako i priebeh skutku, tak ako ho popisuje poškodený. Obžalovaný nepopiera svoju prítomnosť na mieste činu. Obžalovaného obranu, že spolu s poškodeným v dielni pili alkohol, rozprávali sa o telefónoch, poškodenému pomáhal, keď bol opitý, že oba telefóny poškodeného si dal do vrecka omylom, keď zdvihol poškodeného zo zeme, odprevádzal ho z dielne a poškodeného nebil a neudieral, považuje súd za vyvrátenú vykonanými dôkazmi. Obžalovaného usvedčuje priamo výpoveď poškodeného, ktorý podrobne popísal priebeh skutku, krátko po skutku mal celkom jasnú predstavu o totožnosti osoby páchatela a pôvodcu jeho zranení, na tomto zotrval po celý čas trestného konania, v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní rovnakým spôsobom zreprodukoval podstatu svojho vnímania udalostí zo dňa 19.02.2019. Poškodený vylúčil akúkoľvek inú osobu, ktorá by sa skutku mohla dopustiť. Poškodený popísal priebeh tohto skutku v súlade so skutkovou vetou obžaloby v podstate už v spontánnej časti výpovede. Podporne usvedčujú obžalovaného výpovede svedkov V. K. F. S. N.. Ich výpoveďami je preukázané, že pred skutkom poškodený nemal žiadne zranenia a krátko po skutku prišiel za svedkami zranený, preľaknutý a žiadal svedka V. K. o telefón, aby si mohol zavolať políciu, pretože bol napadnutý a boli mu zobraté dva mobily. Spáchanie skutku je preukázané zápisnicou o vydaní veci zo dňa 20.02.2019, ktorou je preukázané, že obžalovaný dobrovoľne vydal dva mobilné telefóny popísané v skutkovej vete rozsudku a ktoré patria poškodenému. Poškodený tieto telefóny opoznal aj na hlavnom pojednávaní. Tvrdenie obžalovaného, že vzal mobilné telefóny omylom a zabudol si ich vo vrečku po tom, čo poškodenému vypadli na zem a on ich zdvihol vyhodnotil súd ako nedôveryhodné vzhľadom na kriminálnu minulosť obžalovaného, zaznamenané viaceré zranenia na tele poškodeného ako aj s poukazom na to, že z výpovede poškodeného vyplýva, že práve poškodený zvykol požičiavať obžalovanému peniaze bez nároku na ich vrátenie. Podstatné je, že od poškodeného chcel obžalovaný v prvom rade peňaženku, kde sa logicky predpokladá, že budú peniaze. Obžalovaný mal teda vedomosť, že poškodený je osobou, ktorá má nejaké financie a súčasne mal i vedomosť, že poškodený je podstatne starší ako on, čo mu nepochybne dávalo výhodu fyzickej prevahy nad poškodeným, ktorý je osobou vyššieho veku. Sú to predpoklady na prijatie rozhodnutia o ľahko zarobených peniazoch. Zranenia poškodeného boli objektivizované lekáarskymi správami i znaleckým posudkom W. W. B., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, ďalej fotodokumentáciou o zraneniach, ktoré utrpel poškodený a boli zadokumentované kriminalistickým technikom na fotografiách bezprostredne po tom, ako došlo k činu. Vzhľadom na vykonané dôkazy súd nemá pochybnosti o tom, že sa skutok stal, že ho spáchal obžalovaný a že vykazuje zákonné znaky trestného činu lúpeže. Výsluchom obžalovaného, zápisom o pozitívnej dychovej skúške obžalovaného na alkohol a znaleckým psychiatrickým posudkom W. F. Ž.N. je preukázané, že obžalovaný skutok spáchal pod vplyvom alkoholu. Znalkyňa zistila u obžalovaného syndróm závislosti od alkoholu a disociálnu poruchu osobnosti. Disociálna porucha osobnosti sa prejavuje nezodpovednosťou a bezohľadnosťou voči spoločenským normám a pravidlám, pohotovosťou k agresívnemu konaniu, zvažovaním viny za svoje problémové konanie na iných, chýbaním empatie, neschopnosťou sa poučiť sa z trestu. Požitie alkoholu zosilňuje disociálne prejavy. S účinkom alkoholu na svoju psychiku a konanie má obžalovaný opakovanú skúsenosť z minulosti, teda si je vedomý, že pod vplyvom alkoholu má sklony k agresívnemu a protiprávnemu konaniu. Do stavu opitosti sa priviedol sám. Z psychologického znaleckého posudku tiež vyplýva, že alkohol obžalovaného stimuluje a odbúrava jeho racionálnu kontrolu nad situáciou, pôsobí ako katalyzátor trestnej činnosti. Uvedená charakteristika osobnosti obžalovaného zapadá do kontextu udalostí zo dňa 19.02.2019, ktoré popísal poškodený a oslabuje hodnovernosť výpovede obžalovaného.

Obžalovaný je za spáchaný skutok plne trestne zodpovedný. Nebola zistená existencia žiadnej okolnosti, ktorá by jeho trestnú zodpovednosť vylučovala. Znaleckým dokazovaním prečítaním psychiatrického znaleckého posudku W. F. Ž. je preukázané, že ovládacie a rozpoznávacie schopnosti obžalovaného v čase skutku boli zachované. Obžalovaný sa do stavu opitosti dostal vlastným pričinením a vedel o tom, aký vplyv má alkohol na jeho osobu a čoho je schopný pod vplyvom alkoholu.

Vykonané dôkazy spolu korešpondujú, dopĺňajú sa a súd nezistil medzi nimi zásadné rozpory, pričom vykonané dôkazy vytvárajú spolu ucelenú reťaz dôkazov, na základe ktorých súd mohol vysloviť logický záver, že skutok kladený obžalovanému za vinu sa stal a spáchal ho obžalovaný. Konanie obžalovaného po stránke objektívnej i subjektívnej napĺňa všetky zákonné znaky zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods.

2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v spojení s § 47 ods. 2 Trestného zákona, pretože proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku, hoci už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody. Vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia prichádza u neho do úvahy aj obligatórna aplikácia ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona.

Skutok uvedený v skutkovej vete rozsudku spáchal obžalovaný po tom, ako bol za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 (teraz kvalifikovaný podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona) už dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, a to Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 2T/116/86-55 zo dňa 06.03.1986 s právoplatnosťou dňa 22.03.1986, kedy bol odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní päť rokov a šesť mesiacov so zaradením na jeho výkon do II. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonával v období od 06.12.1985 do 04.01.1990, kedy bol prepustený na slobodu, a tiež Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 4T/206/90-288 zo dňa 03.10.1990 s právoplatnosťou dňa 06.12.1990, ktorým bol odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného a účinného v čase spáchania skutku a iné na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere osem a pol roka, na ktorého výkon bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonával v období od 12.04.1990 do 12.10.1998, kedy bol prepustený na slobodu. Prečítaním obsahu spisov Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/116/86 a sp. zn. 4T/206/90, vyššie citovaných rozsudkov, správy Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky zo dňa 15.01.2020, Rozhodnutia prezidenta Československej socialistickej republiky ROZ01/90 Zb. o amnestii z 1. januára 1990 a odpisov z registra trestov je preukázané, že obžalovaný bol nielen dvakrát odsúdený za dokonané trestné činy lúpeže, ale uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody aj vykonal tak, ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku, do ktorej súd doplnil oproti obžalobe čas výkonu trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku - zavinenie, súd posúdil konanie obžalovaného podľa 15 písm. a) Trestného zákona ako trestný čin spáchaný v priamom úmysle, t. j. dolus directus, teda, že chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť, alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, pričom mal vedomosť o tom, že z jeho strany ide o protiprávne konanie, pričom závažnosť konania obžalovaného spočíva v tom, že obžalovaný porušil záujem spoločnosti na ochrane osobnej slobody jednotlivca, slobodnej dispozície jednotlivca s jeho vlastníctvom a ochrane majetku.

K návrhu obhajoby na vyšetrovanie duševného stavu poškodeného súd nezistil dôvody. Aj keď poškodený priznal, že pred odchodom na hlavné pojednávanie niečo vypil, tak bolo úplne jasne a zrozumiteľne vidieť, že poškodený je orientovaný v tom, kde sa nachádza, v akej veci vypovedá, proti konkrétnemu páchatelovi, jasne a zrozumiteľne artikuloval, vypovedal k veci (ergo nevypovedal od veci), na hlavné pojednávanie prišiel riadne a včas, prišiel upravený a neboli na ňom viditeľné známky požívania alkoholických nápojov, ktoré by súd viedli k záveru, že by sa musel podrobiť dychovej skúške. Jeho výpoveď bola konzistentná, ucelená, logická, vyjadroval sa aj k jednotlivým dôkazom, ktoré boli vykonávané po výpovediach, či už to bol odpis registra trestov obžalovaného, fotodokumentácia zaistených telefónov. Na základe uvedeného súd návrh na vyšetrovanie duševného stavu odmietol, nakoľko nie sú prítomné dôvody, ktoré by robili jeho výpoveď nedôveryhodnou. K tvrdeniu poškodeného, či sa s obžalovaným poznajú 3 - 4 roky, či celý život je potrebné uviesť, že o samotnom priebehu skutku a o podstate konania obžalovaného, poškodený porozprával priamo pred súdom už v spontánnej časti výpovede takým spôsobom, že toto samotné tvrdenie nevzbudzovalo pochybnosti o jeho dôveryhodnosti. K tvrdeniu obžalovaného, že nemal vedomosť o vyššom veku poškodeného, súd uvádza, že táto vyplýva zo skutočnosti, že sa poznali, stretávali a aj na hlavnom pojednávaní a z fotodokumentácie vyhotovenej krátko po skutku, bolo vidieť, že poškodený je osoba vyššieho veku.

K výroku o treste

Dokazovaním k výroku o treste, a to najmä oboznámením registra trestov, Rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č. k. 2T/116/86-55 zo dňa 06.03.1986, Rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č. k. 4T/206/90-288 zo dňa 03.10.1990, spisov Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/116/86 a sp. zn. 4T/206/90, správy Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky zo dňa 15.01.2020, je preukázaná aplikácia § 47 ods. 2 Trestného zákona, v ktorom je zakotvená tzv. „zásada trikrát a dost!“. Podstatou zásady „trikrát a dost“ je, že pri treťom odsúdení páchatela za trestný čin vymenovaný Trestným zákonom v § 47 ods. 2 Trestného zákona (napr. lúpeže, znásilnenia, vraždy) mu súd uloží trest odňatia slobody na doživotie za súčasného splnenia podmienok uvedených

v Trestnom zákone v ods. 1 § 47 alebo trest odňatia slobody na 25 rokov. Pri úvahách o druhu a výmere trestu bol súd výrazne limitovaný týmto kogentným ustanovením § 47 ods. 2 Trestného zákona. Neprináležalo mu teda primárne skúmať spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti alebo poľahčujúce okolnosti. Pokiaľ ide o poľahčujúce okolnosti, súd u obžalovaného žiadne neidentifikoval vzhľadom na to, že spáchanie trestnej činnosti popiera a vzhľadom na pozitívne záznamy o predchádzajúcich odsúdeniach v jeho registri trestov, resp. registri priestupkov. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti je potrebné uviesť, že na strane jednej ide o odsúdenia, ktoré zakladajú použité § 47 ods. 2 Trestného zákona a na strane druhej ide o odsúdenia, ktoré nastali po roku 1998, kedy bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody za druhú lúpež. Evidované odsúdenia by bolo možné vyhodnotiť ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, avšak vzhľadom na obligatórnu aplikáciu § 47 ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 1 Trestného zákona súd na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného pri identifikácii priťažujúcich okolností už neprihliadal. Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 2T/116/86-55 zo dňa 06.03.1986, Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 4T/206/90 - 288 zo dňa 03.10.1990, odpisom z registra trestov a správy Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky zo dňa 15.01.2020 o výkone jednotlivých trestov odňatia slobody je preukázané, že obžalovaný bol dvakrát odsúdený za lúpež a tiež naplnenie zákonného pojmu „potrestaný“ uvedeného v § 47 ods. 2 a § 128 ods. 7 Trestného zákona.

Súd sa v súvislosti s aplikáciou uvedenej sprísňujúcej zásady zaoberal tiež predbežnou otázkou, či v prípade druhého odsúdenia za lúpež z roku 1990 Okresným súdom Trenčín sp. zn. 4T/206/90 nenastali účinky zahladenia tohto odsúdenia podľa § 92 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého súd môže zahladiť odsúdenie, ak odsúdený viedol po výkone alebo odpustení trestu, alebo po premlčaní jeho výkonu riadny život nepretržite po dobu najmenej desať rokov, ak ide o odsúdenie na trest odňatia slobody prevyšujúci päť rokov. Z odpisu z registra trestov obžalovaného a správy Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky zo dňa 15.01.2020 vyplýva a je preukázané, že po 12.10.1998, kedy bol obžalovaný prepustený z výkonu trestu odňatia slobody vo veci sp. zn. 4T/206/90, bol obžalovaný odsúdený pre úmyselné trestné činy majetkového charakteru na nepodmienečné tresty odňatia slobody Okresným súdom Trenčín vo veci sp. zn. 1T/362/1998, Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom vo veci sp. zn. 1T/31/2002, Okresným súdom Trenčín sp. zn. 1T/76/2001, Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/155/10, tieto i v celosti vykonal, teda nespĺnil zákonom stanovenú podmienku viesť riadny život po dobu najmenej 10 rokov. Podmienky pre zahladenie odsúdenia môže odsúdený splniť aj v neskoršom období, nie len bezprostredne po výkone daného trestu, avšak ani v tomto prípade, vzhľadom na jeho nadväzujúce odsúdenia za majetkovú trestnú činnosť, nie sú tieto splnené podmienky. Život obžalovaného po 12.10.1998 až doposiaľ nemožno na základe uvedeného hodnotiť ako vedenie riadneho života, preto súd dospel k záveru, že účinky zahladenia odsúdenia vo veci sp. zn. 4T/206/90 nenastali.

Pri výmere trestu je súd limitovaný podmienkami uvedenými v § 47 Trestného zákona. V zmysle § 47 ods. 1 Trestného zákona musia byť pre uloženie trestu odňatia na doživotie splnené súčasne dve podmienky a to, že uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a že nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov. V predmetnej veci zo znaleckého posudku znalkyne W. V. Q. E., B., z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, č. 34/2019, vyplýva, že nádej na nápravu obžalovaného je prítomná pri treste odňatia slobody do 25 rokov za predpokladu jeho externej stimulácie počas výkonu trestu odňatia slobody a internej i vzťahovej podpory pre udržiavanie životnej perspektívy. Istú nádej na nápravu možno vidieť i v tom, že obžalovaný od posledného výkonu trestu odňatia slobody, z ktorého bol prepustený 03.01.2012, do odsúdenia Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/125/2018, zo dňa 28.01.2019, t. j. sedem rokov, nebol odsúdený za trestnú činnosť. Súd teda konštatuje, že kumulatívne podmienky pre uloženie doživotného trestu odňatia slobody nie sú naplnené, a tak súd ukladal obžalovanému trest odňatia slobody podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona a § 47 ods. 2 Trestného zákona. Súčasne súd skúmal, či sú tu okolnosti hodné osobitného zreteľa na uloženie trestu nižšieho ako 25 rokov, avšak súčasne nie nižšieho ako 20 rokov, ako to umožňuje § 47 ods. 2 Trestného zákona na konci v prvej vety v texte za bodkočiarkou. Odpoveď na uvedenú otázku je negatívna. Okolnosťami hodnými osobitného zreteľa budú najmä poľahčujúce okolnosti za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračuje hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností, napr. osobné pomery páchatel'a, silné citové rozrušenie, nevyliciteľná choroba páchatel'a. Pri osobných pomeroch páchatel'a sa tým rozumie okolnosti bezprostredne súvisiace s osobou páchatel'a, ale nemajúce súvis s trestným činom a existujúce v čase rozhodovania o treste. Takýmito pomermi môže byť napríklad skutočnosť, že sa obžalovaný stará o viacero osôb, ktoré sú na neho odkázané. Obžalovaný vinu za skutok

nepriznal. Z psychiatrického znaleckého posudku W.. F. Ž.R. nevyplýva, že by obžalovaný konal v silnom citovom rozrušení, v dôsledku ktorého by jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti boli znížené, nebolo zistené, že by v čase skutku alebo v čase vyhlásenia rozsudku trpel nevyliciteľnou chorobou, neboli zistené ani predložené žiadne dôkazy, ktoré preukazovali také osobné alebo rodinné pomery, z ktorých by vyplývali okolnosti hodné osobitného zreteľa použiteľné a odôvodňujúce uloženie trestu odňatia slobody v rozpätí od 20 do 25 rokov trestu odňatia slobody. Okolnosťou, ktorá neodôvodňuje uloženie trestu odňatia slobody od 20 do 25 rokov, je, že obžalovaný sa do stavu opitosti priviedol sám, hoci s účinkom alkoholu na svoju psychiku a konanie má opakovanú skúsenosť z minulosti, teda vie, že pod vplyvom alkoholu má sklony k agresívnemu a protiprávnemu konaniu. Existencia tzv. „zásady trikrát a dost!“ je všeobecne známa. Obžalovaný nepochybne vedel, že v minulosti bol za trestné činy lúpeže odsúdený a potrestaný a tak mal upraviť svoj vzťah k alkoholu, aby sa nedostal do alkoholického opojenia, ktoré ho privádza na hranicu a za hranicu zákonom dovoleného a vyhnúť sa tak opakovaniu chýb z minulosti. Zákonodarca v § 47 ods. 2 Trestného zákona neumožňuje súdu relevantne posudzovať následok spočívajúci v rozsahu spôsobenej majetkovej škody alebo v rozsahu ujmy na zdraví, ani okolnosti spáchania skutku, ani iné, inak pravidelne vyhodnocované okolnosti pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Dôvodom na uloženie výnimočného trestu, je viac-menej iba naplnený počet opakovaní taxatívne vymedzených trestných činov (recidíva) počas zločineckej „kariéry“ páchatel'a. Vzhľadom na uvedené úvahy súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Súd zaradil obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na to, že nejde o páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, neukladá sa doživotný trest odňatia slobody a v tomto ústave na výkon trestu bude jeho náprava lepšie zaručená.

K výroku o ochrannom opatrení

V predmetnom konaní bol vyšetrený duševný stav obžalovaného. Zo záverov psychiatrického znaleckého posudku W.. F. Ž. vyplýva, že obžalovaný trpí syndrómom závislosti do alkoholu. Pod vplyvom alkoholu je dráždivý a dá sa ľahko vyprovokovať k agresívnemu konaniu. Zo spoločensky preventívnych i zo zdravotných dôvodov navrhovala znalkyňa obžalovanému uložiť ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Ústavnú formu liečenia navrhuje uložiť z dôvodu, že obžalovaný necíti potrebu vyhľadať odbornú pomoc, nedodržuje termíny zdravotných kontrol, na ambulanciu praktického lekára chodíva i pod vplyvom alkoholu, vo voľnom čase uprednostňuje popíjanie alkoholu v pohostinstve, v pití alkoholu pokračoval i napriek pribúdajúcim problémom. Vzhľadom na uvedené závery súd ukladal podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

K výroku o náhrade škody

Súd o náhrade škody nerozhodoval, nakoľko poškodený si nárok náhradu škody do skončenia vyšetrovania a ani na hlavnom pojednávaní neuplatnil.

Poučenie:

o u č e n i e:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku /§ 307 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku/ a to v neprospech i v prospech obžalovaného /§ 308 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka /§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku/.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného /§ 308 ods. 2 Trestného poriadku/.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony

obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca /§ 308 ods. 2 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli /§ 345 ods. 1 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody /§ 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku/, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu / § 68 Trestného poriadku/.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci /§ 307 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku/.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.